

## ОБРЕЧЕНОСТИ

Беззвучно плачат моите сетива  
в безсловесна молитва се гърчат.  
Очаквах да съмне, да дойде денят,  
в които молитвите ставата по-силни.  
Безшумно щедри сенки пръска,  
безвластно властва в мен самота  
и някак покорно, докрай съм обречен  
в поредната сянка на мисълта.  
Разгъвам своите мисли в безскрая,  
обрулвам от тях есента  
и като примка от болка във рая,  
поемам причастие за деня.  
Но имам ли знак за оцеляване,  
суетно забързан в новия си ден,  
или с болката на своето очакване  
всички пътеки свършват до мен?